

Sygn. akt **XX GC 420/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Kisiel

Protokolant: Justyna Damińska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. B.**

przeciwko **Bankowi (...) S.A. w W.**

o stwierdzenie nieważności ewentualnie o uchylenie uchwał

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda D. B. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. w W. kwotę 1.097 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Katarzyna Kisiel

Sygn. akt XX GC 420/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 maja 2017 r. (data z prezentaty – k.2), **powód D. B.** wniósł przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej w W. (dalej jako: Bank (...) S.A. w W.) o stwierdzenie nieważności jako podjętych sprzecznie z ustawą, ewentualnie o uchylenie: uchwały nr 5 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Banku (...) S.A. w W. w sprawie zatwierdzenia jednostkowego sprawozdania finansowego Banku (...) spółki akcyjnej w W. za rok 2016 oraz uchwały nr 21 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Banku (...) S.A. w W. w sprawie udzielenia członkom Zarząd Banku (...) S.A. w W. L. L. absolutorium wykonania obowiązków za rok 2016.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dnia 19 kwietnia 2017 r. w W. odbyło się Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy pozwanej, w którym powód, jako akcjonariusz wziął udział. Przedmiotowe zgromadzenie procedowało bez należytego wykazania legitymacji akcjonariuszy do głosowania, co zdaniem D. B., skutkowało podjęciem uchwał nieważnych, z uwagi na ich sprzeczność z zapisami art. 9 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, wobec tego, iż wyłącznie świadectwo depozytowe jest dokumentem legitymującym do aktywnego uczestnictwa w postaci głosowania na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy. Kwestie legitymacji i prawa do głosowania spowodowały podjęcie uchwał obarczonych błędami proceduralnymi, które winny prowadzić

do stwierdzenia nieważności lub ewentualnie do przyjęcia, że nie zapadły one na skutek głosowania „przeciw” jedyne go uprawnionego akcjonariusza. Ponadto powód zwrócił uwagę na formę głosowania, wskazując, że osoba wyłącznie prowadząca głosowania i liczenia głosów, była przedstawicielem spółki (...), która mogła manipulować wynikami tychże głosowań, zaś komisja skrutacyjna jak i przewodniczący zgromadzenia,

nie nadzorowali procesu obsługi głosowania. Powyższe spowodowało, że zdaniem D. B., nie dochodziło do aktu głosowania.

Powód wskazywał, że zaskarżone uchwały są także sprzeczne z przepisami art. 56 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz

o spółkach publicznych oraz wydanego na jego podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim. Powód posiadał bowiem wiedzę, którą przekazał akcjonariuszom, iż zostało wniesione przeciwko pozwanej powództwo o zapłatę kwoty 3.000.000.000 zł, a zatem przekraczającej wartość (...) jej kapitałów własnych. Pozwana nie dopełniła obowiązku informacyjnego wynikającego

z ustawy, albowiem nie ujęła tej okoliczności w sprawozdaniu finansowym spółki, a także nie podała jej do publicznej wiadomości.

Uzasadniając żądanie ewentualne pozwu, powód wskazywał na nieujawnienie postępowań sądowych prowadzonych przeciwko pozwanej w sprawozdaniach finansowych, co naruszało interes akcjonariuszy, pozbawiając ich informacji ww. zakresie. Ponadto odpowiedzialnością za zatajenie tych wiadomości powód obciążył zarząd, na którym ciążył obowiązek informacyjny. Brak podjęcia przez Prezesa Zarządu pozwanej działań, które miały gwarantować zachowanie interesu akcjonariuszy stanowiło naruszenie tych interesów,

tym bardziej iż działania takie naruszały zapisy statutu pozwanej, tj. § 36 i 22. Zaskarżone uchwały, zdaniem powoda były sprzeczne także z dobrymi obyczajami. Brak ujęcia

w sprawozdaniu finansowym pozwanej ryzyka, bądź choćby informacji o wytoczonym przeciwko pozwanej powództwie o zapłatę kwoty 3 miliardy złotych, nie mogło zostać, zdaniem D. B., uznane za dobry obyczaj. Niedopełnienie obowiązku informacyjnego i nie udzielenie akcjonariuszom wszystkich dostępnych informacji stanowiły przejaw naruszenia zasad korporacyjnych i dobrych praktyk dla spółek publicznych. Powód podnosił również, że w chwili wniesienia pozwu, pozwana nie miała akcjonariusza większościowego, który mógłby przegłosować każdą z uchwał, dlatego też kluczowe znaczenie miała należyta polityka informacyjna akcjonariuszy (pозew – k. 2-10).

W odpowiedzi z dnia 19 lipca 2017 r. na pozew Bank (...) spółka akcyjna w W., wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda

na rzecz pozwanej kwoty odpowiadającej dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew Bank (...) S.A. w W. wskazała, że wszystkie zarzuty powoda odnoszą się do sfery uchybień natury proceduralnej. Każda z zaskarżonych uchwał zapadła większością 99% głosujących akcji. Powód dysponował jedynie (...) na ponad (...) głosów uczestniczących w zgromadzeniu.

W tym kontekście nie sposób uznać, iż wykluczenie rzekomych uchybień wskazywanych przez powoda doprowadziłoby do odmiennego ukształtowania treści samych uchwał oraz innego wyniku głosowania nad tymi uchwałami. Pozwana wskazała, że żadne przepisy prawa nie nakładają na akcjonariusza spółki publicznej posiadającego akcje zdematerializowane obowiązku przedłożenia świadectwa depozytowego. Legitymację do uczestniczenia

i głosowania na Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu pozwanej miały podmioty,

które dysponowały statusem akcjonariusza pozwanej w dniu referencyjnym,

tj. 3 kwietnia 2017 r. Realizacja prawa głosu przez akcjonariusza nie była uzależniona

od przedstawienia dodatkowych dokumentów, a w tym świadectwa depozytowego.

Odnosząc się do zarzutu niewłaściwej procedury głosowania, tj. naruszenia zasad tajności i jawności głosowania oraz nieprawidłowości przy sprawowaniu roli przez komisję skrutacyjną, wskazano, że w trakcie zgromadzenia na wniosek powoda zostało przeprowadzone głosowanie odnośnie odstąpienia od głosowań za pomocą systemu elektronicznego, który to wniosek został oddalony. Obsługująca głosowanie aparatura zapewniała tajność i prawidłowość głosowania.

Na wydrukach z poszczególnych głosowań nad uchwałami widnieją podpisy wszystkich członków komisji skrutacyjnej, która czuwała nad prawidłowością głosowań, tj. prawidłowym przepływie wyników głosowania, a następnie ich ogłoszenia.

W zakresie naruszenia przez pozwaną obowiązków informacyjnych akcjonariuszy w zakresie rozszerzenia o 3 mld zł powództwa przez (...) S.A. w ramach postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, XX Wydział Gospodarczy o sygn. akt XX GC 300/12, pozwana podniosła, że postanowieniem Sądu z dnia 16 stycznia 2017 r. uznano za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa oraz pozostawiono to roszczenie bez rozpoznania. W związku z tym, iż nie zostało wszczęte postępowanie sądowe, to nie powstał obowiązek informacyjny. Pozwana wskazała na powiązania powoda ze spółką (...) S.A., której jest prezesem Zarządu i akcjonariuszem, co w ocenie pozwanej wskazywało, iż źródłem działań powoda nie była dbałość o prawidłowość polityki informacyjnej pozwanej, ale spory między Bankiem (...) S.A. w W., a (...) S.A.

Odnosząc się do zarzucanej nieprawidłowości sporządzenia sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2016, wskazano, że na podstawie przeprowadzonego badania za rok 2016 (...) sp. z o.o. sp. k. w W. przedstawiła opinię niezależnego biegłego rewidenta z badania sprawozdania finansowego pozwanej wraz z raportem biegłego rewidenta, z których jednoznacznie wynikało, że sprawozdanie było zgodne co do formy i treści z obowiązującymi przepisami prawa i postanowieniami statutu pozwanej.

Nawiązując do roszczenia ewentualnego pozwu, podniesiono, że opierało się ono na zarzutach rzekomego nieprzestrzegania przez pozwaną obowiązków informacyjnych i nieprawidłowego sporządzenia sprawozdania finansowego. Powód nie wykazał, że zaskarżone uchwały są obciążone jakimkolwiek wadami, a w szczególności iż w odniesieniu do nich spełnione zostały przesłanki uchylenia przewidziane w art. 422 § 1 k.s.h.

Pozwana wskazała, że powództwo jest bezzasadne, a większość zarzutów prezentowanych przez powoda są tożsame z zarzutami spraw zawisłych już wcześniej przed Sądem Okręgowym w Warszawie (sygn. akt: XX GC 391/06, XX GC 730/09, XX GC 305/08, XX GC 319/09, XX GC 345/10, XX GC 327/11) i rozstrzygniętych prawomocnie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Żądanie o zasądzenie od powoda kwoty dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy prawnego uzasadniono, tym, że argumenty powoda nie są poparte dowodami, a to wskazuje na nadużycie uprawnień przysługujących akcjonariuszowi. Jak również, tym iż powód jest prezesem i akcjonariuszem spółki (...) S.A., czyli podmiotu którego relacje z pozwaną są przedmiotem procesów sądowych (odpowiedź na pozew – k. 74-95).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały wyżej zaprezentowane stanowiska.

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 kwietnia 2017 r. odbyło się zwołane przez Zarząd, Zwyczajne Walne Zgromadzenie Banku (...) Spółki Akcyjnej w W..

Podczas zgromadzenia podjęte zostały między innymi uchwały: nr 5 w sprawie zatwierdzenia (...) Banku (...) S.A. za rok zakończony dnia 31 grudnia 2016 r. oraz nr 21 w sprawie udzielenia członkowi Zarządu Banku (...) spółki akcyjnej – L. L. absolutorium z wykonania obowiązków w 2016 roku.

Za przyjęciem uchwały nr 5 oddano (...) głosów, przeciw uchwale oddano (...) głosów, zaś głosów wstrzymujących się oddano (...). Akcjonariusz D. B., posiadający (...) akcji oświadczył, że głosował przeciwko uchwale i zażądał zaprotokołowania jego sprzeciwu. Natomiast za przyjęciem uchwały nr 21 oddano (...) głosów, przeciw uchwale oddano (...) głosów, głosów wstrzymujących się oddano (...). Akcjonariusz D. B. zgłosił także w stosunku do tej uchwały sprzeciw, po podjęciu uchwał nr 21-27 Zgromadzenia. Sprzeciw ten został zaprotokołowany.

Głosowanie odbyło się przy użyciu systemu elektronicznego obsługiwanego przez przedstawiciela spółki (...), zaś rola komisji skrutacyjnej ograniczyła się do czynności nadzorczych.

Podczas zgromadzenia oddalono wnioski w sprawie odstąpienia od głosowania przy użyciu systemu elektronicznego.

Dowód: okoliczności potwierdzone dowodami z dokumentów w postaci: protokołu ze Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Banku (...) S.A. w W. – k.11-43, świadectwa depozytowego - k.45, płyty CD z nagraniem – k. 44, sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2016 r. – k.301-312, listy obecności – k.125-166, wydruku internetowego – k. 275-279, wydruków – k.280-282, płyty CD z nagraniem – k.452.

(...) S.A. w W., w której funkcję Prezesa Zarządu pełnił D. B., w dniu 5 września 2016 r. złożyła do Sądu Okręgowego w W., XX Wydziału Gospodarczego, pismo procesowe do sprawy prowadzonej pod sygn. akt XX GC 300/12, w którym rozszerzyła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie od Banku (...) S.A. w W., jako pozwanej, kwoty 3.000.000.000 zł. Pozwana nie poinformowała swoich akcjonariuszy o złożeniu przedmiotowego pisma do Sądu Okręgowego w Warszawie, a także nie ujęła tejże okoliczności w sprawozdaniu finansowym spółki za rok 2016.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 16 stycznia 2017 r. uznał za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa o zasądzenie kwoty 3 mld złotych tytułem zadośćuczynienia, jak w piśmie powoda z dnia 5 września 2016 r., pozostawiając roszczenie to bez rozpoznania. Postanowienie to stało się prawomocne.

Dowód: okoliczności bezsporne potwierdzone dowodami z dokumentów w postaci: pisma z dnia 5 września 2016 r. – k.46-55 i k.283-292, pisma z dnia 14 września 2016 r. – k.65-67 i k.293-295, kserokopii protokołu z dnia 16 stycznia 2017 r. – k.296-297, sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2016 r. – k.301-312, płyty CD z nagraniem – k.44, postanowienia z dnia 5 września 2017 r. – k.529-531.

Zgodnie ze stanowiskiem Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie niektórych skutków niedostosowania do dnia 3 lipca 2016 r. polskiego porządku prawnego do przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) nr 596/2014

z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku, od dnia 3 lipca 2016 r. podmioty działające na rynku kapitałowym nie były zobowiązane do stosowania m.in. § 5 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim.

Dowód: okoliczność potwierdzona dowodem z dokumentu w postaci: stanowiska Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego – k.298-300.

D. B. w latach 2006 – 2011 wniósł liczne powództwa przeciwko Bankowi (...) S.A. w W., w których zaskarżył inne uchwały podejmowane przez Zwyczajne Walne Zgromadzenia pozwanej, będące przedmiotem postępowań prowadzonych przed Sądem Okręgowym w Warszawie, Sądem Apelacyjnym w Warszawie, Sądem Najwyższym, a także zainicjował postępowanie w przedmiocie żądania udzielenia informacji w trybie art. 429 k.s.h.

Dowód: okoliczności bezsporne potwierdzone dowodami z dokumentów w postaci: kserokopii pierwszych stron pozwów – k. 119-124, kserokopii wyroków – k.176-274 i k.313-441, k. 541, k. 545-567, kserokopii postanowień – k. 442-451, opinii biegłego i opinii uzupełniającej do sprawy o sygn. akt XX GC 327/11 – k.472-512.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane, bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.) oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana.

Sąd pominął dowody z dokumentów w postaci: kserokopii certyfikatów dla (...) S.A. – k.61-64, kserokopii wyroków – k. 57-60, wydruku komputerowego – k.56, albowiem powód nie zgłosił wniosku o przeprowadzenie dowodu z tychże dokumentów, a złożył je do akt sprawy, ponadto nie stwierdzają one faktów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c.

Dowody z dokumentów w postaci: kserokopii pozwu z dnia 19 maja 2011 r. – k.111, wydruku ze strony internetowej Giełdy Papierów Wartościowych – k. 167-175, kserokopii protokołu z dnia 4 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt XX GC 330/11 - k. 112-118 zostały pominięte jako nie stwierdzające faktów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c., z zastrzeżeniem, iż dowód w postaci kserokopii protokołu z dnia 4 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt XX GC 330/11 pominięty został także z tej przyczyny, że dotyczył on kwestii, których ocena prawna leży w zakresie kompetencji Sądu.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego z urzędu, gdyż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego w gestii Sądu nie leży zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo należało oddalić w całości, zarówno w zakresie żądania głównego, to jest o stwierdzenia nieważności uchwał, jak i ich ewentualnego uchylenia.

Dokonując oceny prawnej Sąd Okręgowy zważył, że powód dochodzi w niniejszej sprawie dwóch roszczeń formułując pozew z żądaniem ewentualnym. W pierwszej kolejności powód dochodzi żądania stwierdzenia nieważności uchwał, a w drugiej – ich uchylenia.

Zgłoszenie żądania ewentualnego jest szczególnym przypadkiem kumulacji roszczeń procesowych (art. 191 k.p.c.), o których Sąd jednak nie orzeka jednocześnie, ale kolejno i to zależnie od tego, jak orzeknie o roszczeniu zgłoszonym w pozwie na pierwszym miejscu. W takiej sytuacji opłata powinna być uiszczona tylko od jednego żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r. III CRN 58/95 – Lex nr 1112063, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 listopada 2008 r., VI ACz 1842/08).

W ocenie Sądu Okręgowego w pierwszej kolejności wskazania wymaga fakt, iż powodowi przysługuje legitymacja czynna do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Zgodnie z art. 425 § 1 k.s.h. osobom lub organom spółki wymienionym w art. 422 § 2 przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się. Artykuł 422 § 2 k.s.h. stanowi, że prawo do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały walnego zgromadzenia przysługuje:

- 1) zarządowi, radzie nadzorczej oraz poszczególnym członkom tych organów,
- 2) akcjonariuszowi, który głosował przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu; wymóg głosowania nie dotyczy akcjonariusza akcji niemej,
- 3) akcjonariuszowi bezzasadnie niedopuszczonemu do udziału w walnym zgromadzeniu,
- 4) akcjonariuszom, którzy nie byli obecni na walnym zgromadzeniu, jedynie w przypadku wadliwego zwołania walnego zgromadzenia lub też powzięcia uchwały w sprawie nieobjętej porządkiem obrad.

W odniesieniu do uchwały nr 5 D. B. zgłosił w stosunku do niej sprzeciw bezpośrednio po jej podjęciu, który został zaprotokołowany (k. 16). Natomiast odnosząc się do uchwały nr 21 powód zgłosił w stosunku do niej sprzeciw po podjęciu uchwał nr 21-27 Zgromadzenia, gdyż nie miał możliwości wcześniejszego zgłoszenia sprzeciwu. Sprzeciw ten został zaprotokołowany (k.29).

Poza sporem był fakt, iż powodowi przysługiwała legitymacja czynna do zaskarżania uchwał – żądania ich uchylecia, jak i stwierdzenia ich nieważności - bowiem powód przy zgłoszeniu sprzeciwów oświadczył, że głosował przeciwko zaskarżonym uchwałom. Nadto wskazać należy, iż powód wystąpił ze swoim powództwem w terminie przewidzianym ustawowo. Pozwany jest spółką publiczną, zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 6 k.s.h. Zgodnie z treścią art. 4 pkt 20 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz

o spółkach publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1382 ze zm.) przez pojęcie spółki publicznej należy rozumieć spółkę, w której co najmniej jedna akcja jest akcją zdematerializowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, z wyjątkiem spółki, której akcje zostały zarejestrowane na podstawie art. 5a ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384 ze zm.). Przez akcję zdematerializowaną należy rozumieć papier wartościowy niemający formy dokumentu obrazowany przez zapis na rachunku papierów wartościowych (koncie depozytowym) prowadzonym przez podmiot upoważniony do tego przepisami ustawy, który potwierdza, że określona osoba (uprawniony z rachunku) jest uczestnikiem (akcjonariuszem) określonego podmiotu (por. art. 3 pkt 21 i art. 5 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi).

Zgodnie z art. 425 § 3 k.s.h. powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia spółki publicznej powinno być wniesione w terminie trzydziestu dni od dnia jej ogłoszenia, nie później jednak niż w terminie roku od dnia powzięcia uchwały.

Artykuł 424 § 2 k.s.h. stanowi, że w przypadku spółki publicznej termin do wniesienia powództwa o uchylenie uchwały wynosi miesiąc od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, nie później jednak niż trzy miesiące od dnia powzięcia uchwały.

W dniu 19 kwietnia 2017 r. odbyło się Zwyczajne Walne Zgromadzenie pozwanej, na którym powzięto zaskarżone uchwały, zaś w dniu 19 maja 2017 r. powód wniósł pozew w przedmiotowej sprawie, co oznacza, iż wystąpił z pozwem w terminie określonym we wskazanych wyżej przepisach.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż przesłanki stwierdzenia nieważności uchwał określa, przytoczony powyżej art. 425 § 1 k.s.h. Mianowicie akcjonariusz ma legitymację do wytoczenia powództwa - gdy uchwała jest sprzeczna z ustawą i w związku z tym jest nieważna bezwzględnie, przy czym sprzeczność z prawem może odnosić się zarówno do samej treści uchwały, jak i do sposobu zwołania i obradowania walnego zgromadzenia lub też sposobu podjęcia uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 530/09, LEX nr 672663).

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień skutkujących stwierdzeniem nieważności uchwał, tak w zakresie merytorycznym, jak i proceduralnym. Ponadto, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego uchybienie natury proceduralnej daje podstawy

do kwestionowania ważności uchwał, jeżeli miało wpływ na treść i wynik głosowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 253/09, Lex, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1998 r., I CKN 243/98, Lex). Sąd Najwyższy podkreślił, że dla oceny czy dane uchybienie formalne miało lub mogło mieć wpływ na treść zaskarżonej uchwały należy również brać pod uwagę stopień udziału w kapitale zakładowym, a tym samym liczbę głosów jakimi dysponuje skarżący (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2012 r., II CSK 77/12, Lex). W ocenie Sądu podnoszone przez powoda uchybienia nie prowadzą do stwierdzenia nieważności uchwał. Sąd podziela również pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie z wyroku z dnia 4 września 2009 r. (VI ACa 272/09), w którym wskazano, że „uchybienie proceduralne skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwały, jeśli mogło mieć istotny wpływ na jej treść. W okolicznościach n/n sprawy udzielenie absolutorium poszczególnym członkom organów pozwanego zapadło 97% głosujących akcji (...), a więc uprawniony jest pogląd Sądu Okręgowego, iż potencjalne uchybienie w tym zakresie nie mogło mieć istotnego wpływu na treść podjętych uchwał”. Sąd podziela również stanowisko Sądu Najwyższego, wskazujące, iż jeżeli uchybienie nie miało wpływu na treść i wynik głosowania nad uchwałą, wówczas brak jest podstaw do kwestionowania jej ważności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1998 r., I CKN 243/98, Lex).

Wobec powyższego dla oceny wpływu uchybień proceduralnych na treść zaskarżonych uchwał - należy wziąć pod uwagę stopień udziału w kapitale zakładowym – liczbę głosów powoda. Każda z uchwał została podjęta większością 99% głosujących akcji. Zważyć należy, że w dniu Zgromadzenia D. B. dysponował (...) głosami na około (...) głosów uczestniczących w Zgromadzeniu (wypis z aktu notarialnego rep. (...) sporządzonego przez notariusza T. F. w dniu 19 kwietnia 2017 r., k.11-43). A zatem w niniejszej sprawie nawet ewentualne uchybienia proceduralne, które zostaną omówione poniżej, w ocenie Sądu Okręgowego nie mogły wpłynąć i nie wpłynęły na treść podjętych uchwał przez zgromadzenie.

W pierwszej kolejności omówienia wymaga zarzut powoda w zakresie braku wykazania legitymacji akcjonariuszy do głosowania na Zgromadzeniu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz.U. z 2014 r., nr 94) na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek, zwany „wystawiającym”, wystawia mu na piśmie, oddzielnie dla każdego rodzaju papierów wartościowych, imienne świadectwo depozytowe, zwane dalej „świadectwem”. Na żądanie posiadacza rachunku w treści wystawianego świadectwa może zostać wskazana część lub wszystkie papiery wartościowe zapisane na tym rachunku. Ustęp 2 tego artykułu stanowi, iż świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Kwestię prawa do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej reguluje art. 406¹ § 1 k.s.h., zgodnie z którym prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej mają tylko osoby będące akcjonariuszami spółki na szesnaście dni przed datą walnego zgromadzenia (dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu). Zaś sposób ustalenia uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu został określony w art. 406² i 406³ k.s.h.

Zgodnie z art. 406² k.s.h. uprawnieni z akcji imiennych i świadectw tymczasowych oraz zastawnicy i użytkownicy, którym przysługuje prawo głosu, mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, jeżeli są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

Z powyższego wynika, że określenie sposobu ustalenia kręgu osób, które mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, zależne jest od rodzaju akcji. Jeżeli uprawnieni są z akcji imiennych, to prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu mają ci, którzy są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym

zgromadzeniu (art. 406¹ § 1 k.s.h.). Podobnie rzecz się ma z uprawnionymi ze świadectw tymczasowych oraz zastawnikami i użytkownikami, którym przysługuje prawo głosu. Osoby te również muszą być wpisane do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa.

Zgodnie z art. 406³ § 1 k.s.h. akcje na okaziciela mające postać dokumentu dają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, jeżeli dokumenty akcji zostaną złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu i nie będą odebrane przed zakończeniem tego dnia. Zamiast akcji może być złożone zaświadczenie wydane na dowód złożenia akcji u notariusza, w banku lub firmie inwestycyjnej mających siedzibę lub oddział na terytorium Unii Europejskiej lub państwa będącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wskazanych w ogłoszeniu o zwołaniu walnego zgromadzenia. W zaświadczeniu wskazuje się numery dokumentów akcji i stwierdza, że dokumenty akcji nie będą wydane przed upływem dnia rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

W spółkach publicznych akcje na okaziciela mogą mieć postać: dokumentu, bądź mogą być zdematerializowane. W zależności od ich postaci w różny sposób będzie się ustalało krąg osób uprawnionych do udziału w walnym zgromadzeniu. W przypadku akcji na okaziciela w postaci dokumentu - reguluje tę kwestię art. 406³ § 1 k.s.h., zaś na podstawie wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi (art. 406³ § 6 k.s.h. in fine).

W przypadku akcji dokumentowych wymagana jest również aktywność uprawnionych z akcji. Dają one prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, jeżeli dokumenty akcji zostaną złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji (art. 406¹ § 1 k.s.h.). Warunkiem jest także to, że nie mogą być one odebrane przed zakończeniem tego dnia.

Na uwagę zasługuje również art. 406³ § 6 k.s.h., zgodnie z którym listę uprawnionych z akcji na okaziciela do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej spółka ustala na podstawie akcji złożonych w spółce zgodnie z § 1 oraz wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi. W taki sposób została przygotowana lista akcjonariuszy uprawnionych do udziału w Zgromadzeniu.

W konsekwencji powyższego podnieść należy, iż świadectwo depozytowe potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Wobec jednoznacznego brzmienia art. 9 ust 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi nie ma wątpliwości, że świadectwo depozytowe nie jest dokumentem wykazującym prawo uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Sąd Okręgowy w tym zakresie podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 29 maja 2015 r. (VI ACa 1025/14), z którego wynika, iż w przypadku spółki publicznej listę uprawnionych z akcji na okaziciela do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej spółka ustala na podstawie akcji złożonych w spółce zgodnie z art. 406⁽³⁾ § 1 k.s.h. oraz wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi (406⁽³⁾ § 6 k.s.h.). Zgodnie z 406⁽³⁾ § 7 k.s.h. podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych sporządza wykaz, o którym mowa w art. 406⁽³⁾ § 6 k.s.h., na podstawie wykazów przekazywanych nie później niż na dwanaście dni przed datą walnego zgromadzenia przez podmioty uprawnione zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi. Podstawą sporządzenia wykazów przekazywanych podmiotowi prowadzącemu depozyt papierów wartościowych

są wystawione zaświadczenia o prawie uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej (por. art. 406⁽³⁾§ 2 i § 3 k.s.h.). Przepis 406⁽³⁾ k.s.h. w sposób kompletny reguluje zatem tryb ustalania kręgu podmiotów uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki. Nadto Sąd Apelacyjny wyraźnie wskazał, iż oczywiste jest, że prawo do uczestnictwa w zgromadzeniu (legitymacja formalna) nie przesądza jeszcze o prawie do głosu (legitymacja materialna) - prawo do głosu ma, co od zasady, akcjonariusz (art. 411 k.s.h.). Nie każda zatem z osób mających prawo do uczestnictwa w zgromadzeniu może głosować, gdyż również osoba wskazana w wykazie, o którym mowa w art. 406⁽³⁾§ 6 k.s.h. mimo prawa do uczestnictwa w zgromadzeniu, może nie posiadać prawa do głosu, jeżeli dokona zbycia akcji po dniu rejestracji (art. 406⁽⁴⁾ k.s.h.). Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy jednoznacznie uznał, iż zarzut powoda, iż prawo do głosu mają jedynie te osoby, które złożyły świadectwa depozytowe – nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podobnie ocenić należy zarzut powoda w zakresie przyjętej formy głosowania za pomocą systemu elektronicznego, a także ograniczenia roli komisji skrutacyjnej i przewodniczącego zgromadzenia do nadzorowania czynności dokonywanych przez pracownika spółki (...).

Wskazać przede wszystkim należy, iż rolą komisji skrutacyjnej jest policzenie głosów oddawanych za, przeciw lub wstrzymujących się podczas głosowania podczas zgromadzenia. Mając zaś na uwadze, że w przedmiotowym stanie faktycznym głosowanie odbywało się za pomocą urządzeń elektronicznych służących do głosownia, które jednocześnie zliczały oddane głosy - rola komisji sprowadzała się do nadzoru nad poprawnością prowadzonego głosowania za pośrednictwem systemu informatycznego, co też bezsprzecznie czyniła.

Na kartach podsumowujących głosowanie zaskarżonych uchwał widnieją podpisy członków komisji skrutacyjnej (k.281 i k.282), a zatem stwierdzić należy, że komisja spełniła swoją funkcję. Z uwagi na powyższe zarzut powoda okazał się być bezzasadnym. Zdaniem Sądu powód, na którym spoczywał obowiązek przedstawienia dowodów oraz faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) bowiem z tych faktów wywodził on skutki prawne (art. 6 k.c.), nie wykazał że doszło w istocie do jakichkolwiek manipulacji wynikami głosowania przez pracownika spółki (...). Ponadto w ocenie Sądu duże znaczenie nadać należy oddaleniu wniosku powoda o odstąpieniu od głosowania przy użyciu systemu elektronicznego. Wolą większości akcjonariuszy, było głosowanie w przyjętej formie.

Powód wskazywał, że zaskarżone uchwały są sprzeczne z przepisami dotyczącymi obowiązków informacyjnych pozwanej.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej emitent papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym jest obowiązany,

z zastrzeżeniem ust. 6, do równoczesnego przekazywania Komisji, spółce prowadzącej ten rynek regulowany oraz do publicznej wiadomości: informacji bieżących i okresowych:

a) zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 60 ust. 2 - w przypadku emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku oficjalnych notowań

w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub na rynku regulowanym innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, albo b) zgodnie

z postanowieniami regulaminów, o których mowa w art. 61 - w przypadku emitentów papierów wartościowych dopuszczonych wyłącznie do obrotu na rynku regulowanym niebędącym rynkiem oficjalnych notowań. Natomiast zgodnie z art. 60 ust 2 tej ustawy Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

1) rodzaj, zakres i formę informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych, dla których Rzeczpospolita Polska jest państwem macierzystym, dopuszczonych do obrotu na rynku oficjalnych notowań w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub na rynku regulowanym innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, oraz 2) częstotliwość i terminy przekazywania informacji, o których mowa w pkt 1, oraz 3) w przypadku emitentów

z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim, dla których Rzeczpospolita Polska jest państwem macierzystym, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku oficjalnych notowań w rozumieniu

przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi - warunki uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa siedziby emitenta do informacji, o których mowa w pkt 1- przy uwzględnieniu regulacji w zakresie rachunkowości, na podstawie których mają być ujawniane dane finansowe, oraz zakresu ujawnianych danych finansowych, w sposób umożliwiający inwestorom ocenę sytuacji gospodarczej, majątkowej i finansowej emitenta.

Natomiast zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim z dnia 19 lutego 2009 r. (Dz.U. Nr 33, poz. 259, z późn. zm.) emitent jest obowiązany do przekazywania w formie raportu bieżącego, z zastrzeżeniem ust. 2, informacji o: wszczęciu przed sądem, organem właściwym dla postępowania arbitrażowego lub organem administracji publicznej postępowania dotyczącego zobowiązań lub wierzytelności emitenta lub jednostki od niego zależnej, których wartość stanowi odpowiednio co najmniej 10% kapitałów własnych emitenta.

Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie niektórych skutków niedostosowania do dnia 3 lipca 2016 r. polskiego porządku prawnego do przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (EU) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku, zgodnie z którym od dnia 3 lipca 2016 r. podmioty działające na rynku kapitałowym nie były zobowiązane do stosowania § 5 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim.

Nie sposób pominąć także faktu, iż postanowieniem z dnia 16 stycznia 2017 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie prowadzonej pod sygn.

akt XX GC 300/12 uznano za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa skierowanego przeciwko pozwanej o zasądzenie kwoty 3 mld złotych tytułem zadośćuczynienia, pozostawiając roszczenie to bez rozpoznania. A zatem w ocenie Sądu pozwana nie miała obowiązku ujęcia tejsze okoliczności w sprawozdaniu finansowym spółki, a także podania jej do wiadomości publicznej, albowiem de facto do wszczęcia przed sądem postępowania o zasądzenie kwoty 3 mld złotych nie doszło.

Odnosząc się do żądania uchylenia przedmiotowych uchwał zgromadzenia pozwanego banku z uwagi na ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i godzących w interes spółki oraz w interes akcjonariuszy mniejszościowych należy mieć na uwadze brzmienie art. 422 § 1 k.s.h. Zgodnie z art. 422 § 1 k.s.h. uchwała walnego zgromadzenia sprzeczna ze statutem, bądź dobrymi obyczajami i godząca w interes spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie akcjonariusza może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.

W ocenie Sądu Okręgowego żadna z powyższych przesłanek występująca osobno nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylenia uchwały. Podstawę uchylenia uchwały mogą stanowić dopiero dwie występujące łącznie przyczyny w co najmniej jednym z następujących połączeń:

1. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna ze statutem i godzi w interes spółki;
2. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna ze statutem i ma na celu pokrzywdzenie akcjonariusza,
3. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i godzi w interes spółki;
4. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i ma na celu pokrzywdzenie akcjonariusza.

Zasadą jest, że podstawa uchylenia uchwały zachodzi dopiero wówczas, gdy zaistnieją dwie przyczyny wadliwości uchwały.

Pojęcie dobrych obyczajów jest generalną klauzulą odsyłającą, opartą na zasadach zaczerpniętych z powszechnej obyczajowości, każdy przypadek ich ewentualnego naruszenia należy rozpatrywać in concreto. Przy czym w odniesieniu do dobrych obyczajów stosowane jest podejście ekonomiczno-funkcjonalne, które ustala za kryterium zapewnienie niezakłóconego funkcjonowania gospodarki, co podkreślił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 marca 2005 r. (IV CK 607/04, Lex). Jak wynika z powyższego - przedmiotowa przesłanka nie może funkcjonować samodzielnie – a więc wymagane jest wykazanie, że naruszenie dobrych obyczajów było połączone z godzeniem w interesy spółki lub akcjonariuszy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 lutego 2005 r, I ACa 471/2004, Lex). Przesłanka godzenia w interes spółki interpretowana jest szeroko, gdyż obejmuje działania godzące w dobre imię spółki, powodujące uszczuplenie majątku, chroniące interesy osób trzecich kosztem interesów spółki. Pokrzywdzenie akcjonariusza zachodzi wówczas, gdy w wyniku powzięcia uchwały akcjonariusz doznaje krzywdy rozumianej w aspekcie majątkowym (szkoda) lub osobistym (krzywda). Za przykład pokrzywdzenia akcjonariusza stanowi przeinwestowanie spółki, transferowanie zysku bądź majątku do innych spółek, pozbawienie dywidendy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2004 r., I CK 537/03, Lex). W odróżnieniu od godzenia w interesy spółki – pokrzywdzenie akcjonariusza nie może być działaniem przypadkowym. Skutkiem godzenia w interesy spółki, jak i pokrzywdzenia akcjonariusza, musi być wystąpienie szkody lub krzywdy (por. wyrok z dnia 7 grudnia 1993 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, I ACr 865/93, Lex).

Wskazać należy, iż w ocenie Sądu powód nie zdołał wykazać, że doszło do ziszczenia się przesłanek uchylenia zaskarżonych przez niego uchwał, gdyż z przedstawionego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby z powodu podjęcia przedmiotowych uchwał, powód doznał szkody lub krzywdy jako akcjonariusz lub pozwany jako spółka.

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, po przeprowadzeniu przez Sąd postępowania dowodowego należy uznać, że w niniejszej sprawie powód nie udowodnił zaistnienia przesłanek do uchylenia uchwał. Powód nie wykazał w myśl art. 6

oraz art. 232 k.p.c., że podjęte uchwały były sprzeczne ze statutem spółki lub dobrymi obyczajami, a nadto nie wykazał w jaki sposób podjęte uchwały godziły w interes spółki lub by były one podjęte z pokrzywdzeniem powoda jako akcjonariusza spółki i tych okoliczności nie udowodnił.

Wobec powyższego, powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

W pkt II sentencji wyroku orzeczono o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Przepis ten formułuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Zgodnie z treścią tego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty procesu.

Wobec oddalenia powództwa w całości, za stronę przegrywającą należało uznać powoda i to jego obciążyć kosztami poniesionymi przez pozwaną, które w niniejszym postępowaniu wyniosły 1.097 złotych. Na koszty celowego dochodzenia praw składały się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej będącego radcą prawnym w wysokości 1.080 zł, ustalonej na podstawie § 8 pkt 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r., w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zasądzenia od powoda kwoty dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy prawnego, zgodnie

z art. 423 § 2 k.s.h., a o którego zastosowanie wnosila strona pozwana. Zważyć należało, iż powód nie wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, zaś postępowanie dowodowe polegało na przeprowadzeniu dowodów z dokumentów, a zatem nie sposób przyjąć, iż powód w stopniu nadmiernym absorbował Sąd.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Katarzyna Kisiel

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Katarzyna Kisiel